

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/05-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť P. C., bytom R., zastúpeného advokátom Mgr. M. L., R., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3 C 217/03 z 29. júna 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2005 doručená sťažnosť P. C., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. L., R., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C 217/03 z 29. júna 2004

a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol ako odporca zviazaný zaplatiť navrhovateľovi Ing. Š. P. (ďalej len „navrhovateľ“) sumu 293 000 Sk s 13 % úrokom z omeškania od 1. januára 2001 do zaplataenia a trovy prvostupňového konania vo výške 14 650 Sk rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 C 217/03 z 29. júna 2004 potvrdeným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005

Navrhovateľ sa svojho nároku domáhal na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, podľa ktorej mal sťažovateľovi 11. decembra 1998 požičať sumu 250 000 Sk v hotovosti, 14. marca 1999 sumu 90 000 Sk v hotovosti a 30. marca 1999 sumu 53 000 Sk v hotovosti, z ktorej mu mal sťažovateľ 14. júna 2000 vrátiť sumu 100 000 Sk a zostatok dlhu vo výške 293 000 Sk sťažovateľ uznal a zároveň sa zaviazal vrátiť ho do 31. decembra 2000, ako vyplýva z písomného potvrdenia spísaného 14. júna 2000 v D. Navrhovateľ svoje tvrdenie oprel o písomné dôkazy, a to písomné potvrdenia o prevzatí peňazí z 11. decembra 1998, 14. marca 1999 a potvrdenie o uznaní dlhu zo 14. júna 2000, ktoré aj predložil súdu.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietal, že v tomto spore ako fyzická osoba nie je pasívne legitimovaný, pretože s navrhovateľom mal podľa § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavretú zmluvu o združení z 23. novembra 1998, ktorej účastníkom bol sťažovateľ ako konateľ firmy U., s. r. o., B., navrhovateľ a tretí subjekt T., s. r. o., B., zastúpený konateľom L. M. Vedením účtovníctva uvedeného združenía do času jeho registrácie bola poverená firma D., s. r. o., L., ktorej je sťažovateľ tiež konateľom. Podľa článku IV zmluvy o združení každý účastník tejto zmluvy mal vložiť do pokladne čiastku 100 000 Sk do 60 dní. Keďže účastník T., s. r. o., B. vložil do spoločného podnikania nepeňažné plnenie a na rozbehnutie podnikania bola potrebná vyššia suma, sťažovateľ spolu s navrhovateľom postupne vložili do spoločného podnikania, avšak na účet firmy D., s. r. o., sumu 836 534 Sk. Firma D., s. r. o., tieto finančné prostriedky účtovala na osobitnom účte pre závod č. 05, t. j. výrobnú a výkupnú drevených paliet v S., okres Z. Navrhovateľ zo spoločnej čiastky celkovo vložil do podnikania 30. novembra 1998 sumu 150 000 Sk, 7. decembra 1998 sumu 70 000 Sk a 29. marca 1999 sumu 85 000 Sk, čiže

spolu 305 000 Sk. Keďže navrhovateľ mal finančné problémy v rodine, na jeho žiadosť mu sťažovateľ ako konateľ firmy U., s. r. o., spätne vyplatil čiastku 100 000 Sk, čo aj navrhovateľ svojim vlastnoručným podpisom na výdavkovom pokladničnom doklade V38 zo 14. júna 2000 potvrdil a následne pre seba vystavil príjmový pokladničný doklad na čiastku 100 000 Sk. Sťažovateľ na pojednávaní namietal taktiež premlčanie dlhu z dôvodu, že peňažné prostriedky boli zo strany navrhovateľa v období 1998 - 1999 a návrh na zaplatenie bol podaný až 17. septembra 2003. Námietku premlčania súd zamietol s poukazom na ustanovenie § 110 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že ako okresný súd, tak aj krajský súd pri rozhodovaní o návrhu brali do úvahy to, že medzi sťažovateľom ako fyzickou osobou a navrhovateľom bola uzavretá ústna zmluva o pôžičke, a neprihliadali na jeho tvrdenie, že zo strany navrhovateľa išlo o vklad do spoločného podnikania, prijímateľom ktorého bola účtovne firma D., s. r. o., ktorej konateľom je sťažovateľ, a teda finančné prostriedky nepreberal ako fyzická osoba, ale ako konateľ firmy. Podľa jeho názoru súd vôbec neprihliadal na ním uvádzané doklady, a to príjmové pokladničné doklady firmy D., s. r. o., č. 291 z 30. novembra 1998 na čiastku 150 000 Sk, č. 294 zo 7. decembra 1998 na sumu 70 000 Sk a č. 42 z 29. marca 1999 na sumu 85 000 Sk, ktoré sú v hlavnej účtovnej knihe zúčtované ako vklad na podnikanie od Ing. Š. P. Taktiež bolo nepravdivé tvrdenie navrhovateľa o nezúčastnení sa spoločného podnikania, pretože po vynesení prvostupňového rozsudku sa sťažovateľovi dostal do rúk doklad od firmy M., s. r. o., R. na objednávku 200 kusov Europaliet od firmy P., D., čiže od firmy Ing. Š. P.

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že podpisy na všetkých potvrdeniach predložených navrhovateľom nie sú jeho, že potvrdenia predložené navrhovateľom sú falzifikáty, čím došlo k zneužitiu jeho podpisu. Súd len na základe svojej úvahy bez vykonania odborného znaleckého dokazovania dospel k záveru, že potvrdenia predložené navrhovateľom sú pravdivé.

Sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie súdu nevychádzalo z riadne zisteného skutkového stavu vecí.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi tie podmienky konania, ktoré ústavný súd pravidelne skúma pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti, patrí aj jej opodstatnenosť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základného práva alebo slobody. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu z 29. júna 2004 sp. zn. 3 C 217/03 a rozsudkom krajského súdu z 8. apríla 2005 sp. zn. 23 Co 444/04 v tom, že okresný súd rozhodol na základe nesprávne zisteného skutkového stavu a krajský súd po preskúmaní prvostupňového rozhodnutia potvrdil jeho správnosť.

Pokiaľ ide o obsah sťažnosti týkajúci sa rozsudku okresného súdu z 29. júna 2004 a krajského súdu z 8. apríla 2005, ústavný súd mohol brať do úvahy s poukazom na princíp subsidiarity ohľadne vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom iba uvedený rozsudok krajského súdu. Ak totiž malo dôjsť k porušeniu práv a slobôd sťažovateľa rozsudkom okresného súdu, mohol si ich chrániť na krajskom súde podaním odvolania proti rozsudku okresného súdu. To sa napokon aj stalo, pričom o jeho sťažnosti rozhodol krajský súd rozsudkom z 8. apríla 2005.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

Ústavný súd z rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 C 217/03 z 29. júna 2004, ktorého fotokópia bola pripojená k sťažnosti sťažovateľa ako príloha, zistil, že sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 293 000 Sk do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku spolu s 13 % úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2001 do zaplatenia.

Okresný súd v odôvodnení predmetného rozsudku podrobne uviedol skutkový stav, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal, ako aj právnu analýzu posudzovanej veci a úvahy, ktorými sa riadil. Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku odvolanie, v ktorom krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005 rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

Krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku okresného súdu z 29. júna 2004 „*ho potvrdzuje podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny*“.

Krajský súd v uvedenom rozsudku posúdil právne úvahy, ktorými sa prvostupňový súd pri posudzovaní predmetnej veci riadil, pričom poukázal na správnosť postupu okresného súdu, keď skúmal, či v čase uznania dlhu t. j. ku dňu 14. júna 2000, dlh medzi účastníkmi existoval. Poukázal aj na to, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď návrhu navrhovateľa, týkajúcemu sa priznania istiny vyhovel.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno dospieť k záveru, že by rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, súd vo svojom rozhodnutí riadne zistil skutkový stav a aplikoval naň relevantné ustanovenia platného práva, pričom svoj postup v odôvodnení uvedeného rozsudku riadne vysvetlil. Okrem toho ústavný súd poukazuje na to, že neúspech v konaní vedenom na krajskom súde neznamena porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd zároveň pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Co 444/04 z 8. apríla 2005 nezistil žiadne skutočnosti ani príčinnú súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2005